

пъти на дъно пожелаваша само за похвалки и
до сина на те припелсате на нѣхните крила.
Разувнахит дръвта и цѣта, ^{размиваха дивен мирис} ~~цѣта~~ и отъ вртне
на вртне прѣдъ обидни, нѣхъ вътре въ бѣскаме струз
напоена съ десетки парфюми в празорето, поглъщае
съ прозрачни прѣти телото на умирающия ~~затворник~~
и стѣнахъ искаше да разпрѣводе ни медъ и от-
вѣзата се спокойно да излѣзне джана.
Отъ вонъ мухъ ехтѣха смѣхит на ~~скупящия~~
касови.

Изведнѣж пререпиватъ сладк. масеца на
свещеника се усми, зазвѣнѣ, поведит се.

- Раде бѣси, говорите тои, по какъ и покои се
за да минемъ прѣзъ райскитъ врати! ~~говори~~
- Врата?! Илия раз ина врата?! Стѣни? запи-
та пощѣветъ отъ джана ~~измързющия~~ тѣ.
- Да, ти хотѣла бѣлабравитъ старецъ, по
защо прѣтѣрватъ?
- Не... не! Не искамъ! И тѣмъ да се покажъ!
Не искамъ да влѣзна! Не искамъ ти радъ!
Уфамъ мой ина врати, смѣти, не влизамъ!
Затворетъ рай колкото и нѣ широкъ да е!
"Все е затворъ!" Азъ не искамъ отъ затворъ в
затворъ да ида... Не искамъ... ~~мръскаво~~
за говори затворникъ и като сѣбра, посѣдени
силъ обидна мѣе къмъ смѣната и зѣмъ и
сѣмъ и сѣмъ.

Всѣ свѣщенники в дѣрнате...

Ведѣ 17.